

De Twaalfde Imam

Voor al onze vrienden in Iran en het Midden-Oosten,
die verlangen naar vrijheid.

Joel C. Rosenberg

De Twaalfde
Imam

MOZAÏEK | THRILLER

Van Joël Rosenberg verschenen eerder bij Uitgeverij Mozaïek:

De laatste Jihad

De laatste dagen

Het Ezechiëlsscenario

De Tempelcodex

De eindstrijd

Oorspronkelijk verschenen bij Tyndale House Publishers onder de titel *The Twelfth Imam*.

Vormgeving omslag: Bas Mazur

Vormgeving binnenwerk: Gerard de Groot

© 2011 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

ISBN 9789023993735

NUR 342

Meer informatie over deze roman en andere uitgaven van Mozaïek vindt u op
www.uitgeverijmozaiek.nl.

Alle rechten voorbehouden.

‘De overheden van de wereld moeten weten dat de islam zal overwinnen in alle landen van de wereld, en dat de islam en de leer van de Koran in de hele wereld zullen zegevieren.’

Ayatollah Ruholla Khomeini
januari 1979

‘Eén bom is genoeg om Israël te vernietigen... Als de tijd ervoor gekomen is, zal de islamitische wereld een militair kernwapen bezitten.’

Akbar Hashemi Rafsanjani
voormalig president van Iran
december 2001

Personages

Amerikanen

Charlie Harper — politiek commissaris, Buitenlandse Dienst, Iran

Claire Harper — echtgenote van Charlie Harper

Marseille Harper — dochter van Charlie Harper

Dr. Mohammad Shirazi — cardioloog

Nasreen Shirazi — echtgenote van Mohammad Shirazi

David Shirazi (aka Reza Tabrizi) — zoon van Mohammad Shirazi

Jack Zalinski — hooggeplaatste medewerker, CIA

Eva Fischer — hoofd locale operaties, CIA

Tom Murray — onderdirecteur operaties, CIA

William Jackson — president van de Verenigde Staten

Iraniërs

Ayatollah Hamid Hosseini — Hoogste Leider

Ahmed Darazi — president van Iran

Ali Faridzadeh — Iraanse minister van Defensie

Mohsen Jazini — leider van de Iraanse Revolutionaire Garde

Dr. Alireza Birjandi — vooraanstaand wetenschapper in de sjitische eschatologie

Daryush Rashidi — algemeen directeur van Telecommunicatie Iran Telecom

Abdol Esfahani — onderdirecteur van de technische afdeling van Iran Telecom

Dr. Mohammed Saddaji — kernwetenschapper, onderdirecteur van de Iraanse Organisatie voor Atoomenergie

Farah Saddaji — echtgenote van dr. Saddaji

Najjar Malik — wetenschapper, Iraanse Organisatie voor Atoomenergie

Sheyda Malik — echtgenote van Najjar, dochter van dr. Saddaji

Israëli's

Asher Naphtali — minister-president van Israël

Kapitein Avi Yaron — bevelhebber van een eskader van de Israëlische luchtmacht

Deel 1

Teheran, Iran

4 november, 1979

Charlie Harper was nog alleen. Ook als hij zich een weg had kunnen vechten door de groeiende menigte, peinsde hij er niet over een poging te doen om de mensen die binnen vastzaten te redden. Op nog geen zeshonderd meter van hem af werden mensen vastgehouden in het gebouwencomplex.

Hij hoorde schoten. Hij proefde de giftige, zwarte rook die omhoog kringelde in de frisse ochtendlucht. Hij voelde de hitte van de vuren waarop overal om hem heen Amerikaanse vlaggen, autobanden en een omver gegooide auto werden verbrand. Hij zag de woede in de ogen van de jonge mannen – duizenden, misschien wel tienduizenden, jonge mannen met baarden, die buiten zinnen gilden en schreeuwden. Ze hadden de ambassade omsingeld en dreigden hem te bestormen. Charlie wist niet wat hij moest doen.

Dit was de eerste opdracht van de 26-jarige man voor het ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij was de jongste politieke commissaris in het land en hij had geen ervaring in het veld. Hij en zijn knappe, energieke jonge bruid, Claire, waren nog maar een jaar getrouwd. Ze waren sinds 1 september in Teheran – net twee maanden – en de meeste collega's die tussen de muren van de ambassade gevangen zaten, kende hij niet eens bij naam. Hoewel hij voor hun veiligheid vreesde, wilde hij niet geloven dat zijn eigen leven in gevaar was.

Charles David Harper was van Iran gaan houden op een manier die hij zelf niet eens begreep, en zijn bruid al helemaal niet. Hij was opgegroeid in de 'South Side' van Chicago en had nooit iemand uit Iran gekend. Hij was nog nooit in het land geweest; niet eens in de buurt. Toch merkte hij dat hij van de Perzische mensen hield. Hij hield van de oude, exotische cultuur. Hij hield van het mysterieuze ritme van het moderne Teheran, zelfs nu er in de stad zo veel religieuze extremisten

en opstandige secularisten waren. Het meest hield hij nog van het eten. Zijn lievelingsgerecht was *koresht fesenjan*: een stoofschotel met geroosterd lamsvlees, granaatappel en walnoten, die de Shirazi's – de vriendelijke burens van de Harpers – al twee keer voor hem en Claire hadden gemaakt sinds ze hier waren gearriveerd.

Charlie had op de Stanforduniversiteit moeiteeloos en met veel plezier Farsi geleerd. Daarna had hij zijn beheersing van de Iraanse taal verbeterd op Harvard. Toen hij na zijn afstuderen voor het ministerie van Buitenlandse Zaken ging werken, was direct een traject gestart waarna hij in de buitenlandse dienst terecht zou komen. Hij kreeg een diplomatieke opleiding en reisde naar Teheran voor zijn eerste opdracht. Hij had genoten van elk moment. Hij vond het geweldig om elke dag Farsi te kunnen spreken. Het was opwindend om in een licht ontvlambaar politiek kruisvat geworpen te worden en om de dynamiek van Khomeini's revolutie van binnenuit te leren kennen. Bovendien was hij ervan overtuigd dat hoe sneller hij 'zebenen' zou krijgen, hoe sneller hij Washington echt kon helpen de komende sociale en culturele aardverschuiving in Iran te begrijpen en begeleiden.

Charlie was er zeker van dat de gewelddadige uitbarstingen van de studenten niet meer dan fases waren. Net als de vorige opwellingen zou deze voorbijgaan als een zomerse onweersbui. De donkere wolken zouden overwaaien en de zon zou weer gaan schijnen. Ze moesten alleen geduld hebben. Als echtpaar en als land.

Charlie keek op zijn horloge. Het was halfzeven 's morgens. Hij had op de radio in zijn appartement gehoord dat er problemen waren, en was naar buiten gerend om zo snel mogelijk naar de ambassade toe te gaan. Nu kon hij echter niet meer rennen, daarvoor waren er te veel mensen op de been. Hij drong zich tussen de mensen door en zag de bovenste verdiepingen van de rechtbank, niet ver bij de hoofdingang van de ambassade, Roosevelt Gate, vandaan, maar hij wist dat hij het gebouw van deze kant niet kon bereiken. Hij moest een andere manier verzinnen om binnen te komen, misschien via het kantoor van het consulaat aan de noordwestelijke kant van het complex.

Charlie was buiten adem en zijn overhemd plakte aan zijn rug. Hij veranderde van richting en liep evenwijdig aan het gebouw door de massa heen. Hij was jong en had donker haar en donkere ogen – een geschenk van zijn Italiaanse moeder – waardoor hij niet zo opviel. Nu

wenste hij echter dat hij een baard had. En een pistool.

Hij voelde dat de situatie steeds ernstiger werd. Er waren geen beveiligingsmensen te zien. Ze bewaakten de hoofdingang niet meer en voor zover Charlie kon zien, liepen ze ook niet meer langs het hek. Waarschijnlijk hadden ze zich teruggetrokken om de gebouwen te beschermen – de rechtbank, het huis van de ambassadeur, het huis van de zaakgelastigde, het consulaat, het pakhuis (ook bekend als het schimmelparadijs), verscheidene andere kantoren en de garage. Charlie was geen militair, maar hij wist dat de strategie van de beveiliging in deze situatie een verstandige keuze was. Hij voelde de mensenmassa vooruit deinen, steeds weer. Het zou niet lang duren voor deze verwilde studenten door het hek heen zouden breken.

Wat zou er dan gebeuren? Zouden de militairen het vuur openen? Het zou een bloedbad worden. Hadden ze eigenlijk wel een andere keuze? Veel van de jonge mannen om Charlie heen hadden pistolen en sommigen geweren. Hier en daar werd al in de lucht geschoten. Als de studenten op Amerikaanse diplomaten zouden gaan schieten, zou de beveiliging verplicht zijn het vuur te beantwoorden. Dan zou de situatie nog erger uit de hand lopen.

Het geschreeuw van de massa was oorverdovend. De een of andere idioot was boven op een muur geklommen en schreeuwde nu door een megafoon: 'Dood aan Amerika!' De woeste, opgewonden massa ving de woorden op en herhaalde die op steeds luidere toon.

Eindelijk kwam Charlie wat verder. Hij baande zich een weg door de menigte en het viel hem weer op hoe lelijk de gebouwen van de ambassade waren. Het hele complex leek op een Amerikaanse middelbare school uit de jaren 40 of 50. Het was niet bepaald een architecturaal hoogstandje. Ongetwijfeld was dit een goudmijn aan inlichtingen voor de radicalen die trouw waren aan ayatollah Khomeini, als ze daadwerkelijk binnen wisten te komen voordat alle documenten vernietigd waren door zijn collega's.

Plotseling greep iemand Charlie vast. Hij draaide zich om en keek in de bloeddoorlopen ogen van een ongeschoren opstandeling die zo'n vijf jaar jonger was dan hijzelf, maar zeker tien centimeter langer.

'Jij! Jij bent Amerikaan!' schreeuwde de student in het Farsi.

De mensen in de buurt keken om en Charlie zag dat hij was omsingeld door vijanden. Hij zag dat de jongen een vuist maakte. Hij keek in

de lege ogen van de student en voor de eerste keer vreesde Charlie Harper voor zijn leven.

'*Vous êtes fou. Je suis de Marseille!*' schreeuwde hij terug in accentloos Frans. Je bent gek, ik kom uit Marseille.

De felle reactie en het feit dat Charlie geen Engels sprak, verbaasde de student. Even deed de jongen helemaal niets. Blijkbaar verstond hij geen Frans en wist hij niet wat hij moest doen.

Charlie dacht snel na. Hij realiseerde zich dat hij het niet zou overleven als de opstandelingen ontdekten dat hij Amerikaans was. Het liefst had hij de jongen in zijn kruis getrapt en was hij in de massa verdwenen, maar er stonden zes of zeven anderen bij hen die even groot en even woedend waren.

Een van hen bewoog in Charlies richting, maar op dat moment kwam er een open vrachtwagen vol schreeuwende jonge mannen – met maskers op – door de massa heen scheuren. De chauffeur toeterde en de mensen sprongen opzij. De vrachtwagen kwam rechts naast Charlie tot stilstand. De jonge mannen achterin begonnen met machinegeweren in de lucht te schieten en toen reed de wagen op Roosevelt Gate in. Het smeedijzeren hek werd in elkaar gedrukt tot een vormeloze berg en de duizenden woedende studenten juichten, schreeuwden en overspoelden het complex van de ambassade.

Zo snel als hij was vastgepakt, werd Charlie losgelaten. Zijn aanvallers lieten hem met rust en renden door het gat in het hek. Charlies hart bonsde in zijn borstkast en de adrenaline gierde door zijn aders. Hij had nu een kans om te ontsnappen. In tegengestelde richting probeerde hij door de woedende mensenzee te komen. Hij liep een zijstraat in, weg bij de hoofdingang. Maar toen hij even later een hoek om liep, ving hij een glimp op van de ingang van het consulaat.

De deur was dicht. Moest hij daar naartoe gaan? Moest hij proberen naar binnen te gaan en de mensen die er gevangen zaten helpen? Het personeel van het consulaat bestond hoofdzakelijk uit vrouwen die zich acht uur per dag met visa bezighielden, dag na dag, jaar na jaar. Ze waren niet getraind om aanvallen af te weren. Ze moesten wel doodsbang zijn, maar kon hij hen wel helpen of zou hij dan alleen maar zelf aangevallen worden?

Op dat moment zag hij twee werknemers van het consulaat snel door een zijdeur weglopen. Hij wilde hen net roepen toen een groep

gemaskerde studenten met geweren de hoek om kwam en de vrouwen omsingelde. Ze sprongen bovenop hen en begonnen hen genadeloos te slaan.

Charlie was woedend, maar hij kon er niets aan doen. Hij was alleen, hij was ongewapend en hij had een drieënhalve maand zwangere vrouw die doodsbang alleen in het appartement op hem wachtte.

